

vundet sin største Anerkjendelse, sin mest ubetingede Tilslutning, saaledes at man vel endog kan sige, at er der noget Sted, hvor det anses for at være en Skam at være Beskyttelsesmand og ikke at være Frihandelsmand, saa er det der, at der paa den Tid, da det begynde at knibe med Kullene, har høvet sig Røster, og det ikke ganske ubetydelige Røster, for at England skulde begynde at yde den Beskyttelse til sin indenlandske Industri, at der skulde enten nedlægges et Forbud eller i alt Fald sættes en Told paa Udførselen af Kul, for at Fabrikerne hjemme kunde konkurrere med Udlændet og faae Kullene billig hjemme. (Brix: Det gif ikke igjennem!). Det gif ikke igjennem, det er rigtigt; men det er allerede et meget stort Tegn, at der kan komme saadanne Røster frem paa et saadant Sted. (Brix: Det var Kuleierne!) Jeg beder om Forladelse, det er en Feil i Tanken; dersom Noget skulde være imod Udførselstolden paa Kul, saa maa det være Kuleierne, da Formaalet maatte være at indskrænke deres Omfætning. Jeg maa derfor atter gjøre opmærksom paa, at det, der ligger imellem os, er en Gradsforskjel, Spørgsmaal, om den Satz eller den Satz er truffen rigtig. Jeg kan gaa med til forskellige Satfers Nedsættelse, til Overgangsatser paa forskellige Steder, men jeg har villet fremhæve, at paa de af mig fremhævede Punkter er der efter min Overbevisning ikke truffet rigtig, og truffet urigtig til den Side, at det vil bevirke en Udeleeggelse. Jeg ønsker ikke at forlænge disse Forhandlinger, og nogle mindre Bemærkninger, som jeg endnu kunde have ønsket at gjøre, skal jeg opsætte, da vi jo ganske vist ville faae denne Debat om igjen ved en senere Behandling.

Finansministeren: Jeg har nu haft den Ære at forhandle med Thinget ikke 3, men 8 Dage til Ende, og De ville forstaa, at jeg ikke drifter mig til for længere Tid at lægge Beslag paa Thingets Opmærksomhed. Jeg tror overhovedet, at det ved første Behandling af en Sag er ønskeligt saavidt gjørligt at samle Hovedsummen af de Betragtninger, man anser det for rigtig at forelægge, i et enkelt Fordrag, uden at lægge synderlig Vægt paa, om Et og Andet af, hvad man har sagt, senere maatte blive misforstaaet eller udværet af sin Sammenhæng og derved fremstillet i et urigtigt Lys. Jeg tror ikke, man skal tage sig dette videre nær. Det hører til de Vilkaar, hvorunder der tales og arbejdes, og dersom der er noget Rigtigt og Sandt i, hvad man har sagt, antager jeg, at det gjør den Virkning, det overhovedet kan gjøre, uden Hensyn til, om det siden modsiges; det vinder i alt Fald ikke forøget Vir-

ning ved altfor hurtig at gjentages. Jeg blev i Lørdags fristet — kan jeg gjerne sige — af de velvillige Opmuntringer, jeg modtog fra forskellige ærede Medlemmer, til at bevæge mig længere ind i en vis Retning, end jeg fra Begyndelsen havde paataenkt, nemlig til ret at behjælp mange forskellige dybt indgribende Forandringer i Skattelovene, der hver især betegnedes som paatrængende nu af Den, nu af Sin, ikke som om jeg paa nogen Maade erkjendte, at alle disse forskellige Begjæringer om Forandringer i Skattelovene vare vel begrundede, men for at fremkalde en almindeligere Følelse af den Forsigtighed, den Varsomhed, som Thinget i sin Helhed, og altsaa ved Afstemningen ogsaa samtlige enkelte Medlemmer maa paalægge sig over for de Spørgsmaal, som foreligge, naar man kommer til Afstemning. Jeg har gjennem flere af de Fordrag, jeg har hørt i Dag, ligesom haft en Fornemmelse af, at man dog noget har sølt Betydningen af dette mit Forsøg paa i en ansfueelig Betragtning at samle de mange forskellige Angreb paa Grundbetingelserne for vort finansielle Liv. Jeg tror virkelig, at flere ærede Medlemmer i Dag ved deres Udtalelser have været noget paavirkede af den Sammenstilling af Begjæringer, som jeg halvt usforvarende kom ind paa mere, end jeg selv fra Først af havde paataenkt, men hvortil jeg kom i Stemning; jeg tror, gjentager jeg, at flere af de ærede Talere i Dag noget mere have sølt, at hvis man vil komme til et praktisk Maal, bliver det nødvendigt at begrænske sine Fordringer. Den Omstændighed, at jeg saaledes paa dette Omraade kom til at gaa noget videre, end jeg havde betænkt, bevirkede imidlertid, at jeg ikke kom til at fremhæve et almindeligt Synspunkt, som det dog er min Pligt at gjøre gjældende alt ved første Behandling. Jeg kan nu i Dag gjøre dette saa meget kortere, som det i det Besentlige er blevet behjælp af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville). Der er nemlig i Udvalgets Betænkning fra ifjor fremsat en Ytring, overfor hvilken jeg ikke kan finde det rigtigt, at 1ste Behandling gaar hen, uden at jeg betegner mit Forhold dertil. Ganske vist er der fra flere Sider faldet Bemærkninger, som bestyrke, at jeg i det Hele taget har stillet mig paa den rette Maade over for Udvalgets Udtalelser forrige Aar. Et æret Medlem har endog sagt, at han ikke har lagt særdeles Vægt paa, paa hvad Maade han stillede sig med Hensyn til disse enkelte Forslag, fordi han forudsaa, at Sagen vilde komme til en videre Behandling, og der er taget flere lignende Forbehold overfor de Forslag, der foreligge i Udvalgets Betænkning fra ifjor. Men, mine Herrer, ikke desto mindre kan det dog vel ikke have været Meningen, at den Betænkning, som dengang afgaves, ikke skulde gjøre Krav paa alvorlig Overveielse, hvor nødvendigt det end var